

Kuvainen

... ..

... ..

Suomen Biblia.

Johan Lelander, ifrån Kiemo Societets Samfundet

Prändetty Kuning:sen Acad: URUSU,

Prändetty Kuning:sen Acad. Kirjanprättäjän J. C. FRENCKELLin Essen työbänd,

Buonna 1783.

Kuutena päivänä loi Jumala Taimen ja Maan, ja
kaikki mitä niissä on, nimittäin:

Ensimmäisenä päivänä kaikkein ainen, ja valkeuden.

Toisina päivänä, Taimen.

Kolmandena, Meren ja Maan, kaikkein Puiden ja Ruo-
hoin kansa.

Neljändenä, Aurion, Kuun ja Tähdet.

Viidendenä, Kalat ja Linnut.

Kuudendena, Eläimet maan päällä; viimeiseri loi Hän
Ihmisen kuvarensa.

☼) 3 (☼
Suominen.

1. Mos. Kirj. 2 ja 3 Luk.

Ja HERRA Jumala käänti ihmistä, ja sanoi: Synö vapasti kaikkeinuisista puista Paradiisissa; mutta hyvän ja pahan tiedon Puusta älä syö: sillä jona päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun tuolemassa kuoleman. Ja Rärme oli kavalin taikta eläimä, ja se oli päällä, ja sanoi Waimolle: ei sinun pitä teidän kuolemassa kuoleman, vaan Jumala tietä, että jona päivänä te syötte siitä, aukenewat teidän silmänne, ja te tuletta niinkuin Jumala, tietämään hyvän ja pahan. Ja Waimo näki siitä Puusta olewan hyvän syödä, ja että se oli ihana nähdä ja suloinen Puu andamaan nuntiarren: ja otti sen hedelmästä ja söi, ja andoi myös miehensä siitä, ja hän söi. Silloin aukenit molembain heidän silmänsä, ja ätkäisit että he olit alasti; ja he sidoit yhteen Situna lehtia, ja teit heilleen peitteitä. Niin sanoi Waimo Jumalalle: Waimo jongas annoit minulle, andoi minulle siitä Puusta, ja minä söin. Ja Waimo sanoi: Rärme petti minun, ja minä söin. Ja HERRA Jumala sanoi Rärmelle: ettäs tämän teit, kirottu ole sinä kaikesta karjasta, ja kaikista eläimistä maalla: sinun pitää karman wakkas, ja syömän maata: kaiken elinaitkas. Ja minä panen waimon sinun ja waimon välille, ja sinun siemenes ja hänen Siemenesä välille: sen pitää rikki polkeman sinun pääs, ja sinä olet pistävä händä kanda-vähän. Ja Waimolle sanoi hän: sinun pitää synnyttämän lapsia kiwulla, ja sinun tahtos pitää miehes älä annettu oleman, ja hänen pitää wallikeman sinua. Ja Waimolle sanoi hän: kirottu olkon maa sinun tahtes; oriantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen kaudaman. Sinun ohas hiesä pitää sinun syömän leipääs. Ja ajoi Adam ulos, ja pari idän puolelle Edenin Paradiisä Cherubimin paljalla lyöväimietalla, Elämän Puun tietä warioihemaan.

□) 3 (□
Synnin langeminen.

I. Mos. Kirj. 4. Luk.

Cain ubrais HERRalle lahjan maan hedelmistä, ja Habel myös ubrais lamansa esikoisista, ja heidän lihawudestaan. Ja HERRa katsoi lepyisesti Habelin ja hänen ubrinnsa puoleen. Mutta Cain ja hänen ubrinnsa puoleen ei Hän lepyisesti katsonut: silloin Cain wihastui langen kowin, ja hänen habmonsa muuttui. Niin sanoi HERRa Cainille: mikis olet wihainen? Ja mihi habmos muuttu? Eikö se niin ole? jos hywta teet, niin syndis anderi annetan; ja jolles hywta tee, niin syn-di wajw owen edesä, ja hänen himons on sinun tygös, waan hallike sinä händä. Ja Cain puhui welhensä Habelin kansa. Ja tapahtui heidän kedolla ollesansa, et-tä Cain tarkais welhensä Habelin päälle, ja tappoi hänen. Niin HERRa sanoi Cainille: kusa on Habel sinun welhes? hän wastais: en minä tiedä: olengo minä welheni wartia? Ja Hän sanoi: mitäs tehnyt olet? welhes weren ääni huuta mi-nun tygöni maasta. Ja nyt kirottu ole sinä maan päälä, joka awais, sinnsa ot-tamaan welhes werta sinun kädestäs. Korkas maata wilhelet, niin ei pida sen täst-edes sinulle wäkenä andaman; kulkian ja pakenuaisen pitä sinun oleman maan päällä. Ja Cain sanoi HERRalle: minun rangastuxeni on suurempi, kuin että se on kannettava.

□) 7 (□
Cain tappa Weljensä Habelin.

Mutta HERRa näki Ihmisen pahuden suurexi maan päällä, ja kaikki hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastans paha joka aika. Ja HERRa sanoi: minä tahdon ihmisen, jonka minä loin, hukutta maan päältä, hamaasta ihmisestä niin karjaan asti, matoin, ja taiwan linduin asti: sillä minä kadun että minä niitä tehnyt olen. Ja kaso, minä annan tulla wedenpaisumisen maan päälle, hukutta maan kaikke lihaa, josa elävä hengi on taiwan alla, ja kaikki mitä maan päällä on, pitää hukkuman. Silloin kuohuit kaikki syvhyden lähteet, ja Taiwan alkumat aukelit, ja maan päälle satoi neljäkymmendä päivää ja neljäkymmendä yötä. Ja wedet sait sängen suuren wallan, että kaikki korkiat wuoret koko Taiwan alla peitettiin. Wiisitoistakymmendä kynnärätä korkialla olit wedet wuorten päällä. Niin hukutettiin kaikki ne kuin maan päällä olit, ihmisestä niin karjaan asti, ja matoin, ja Taiwan linduin asti, kaikki hukutettiin maan päältä, ainoastans Noah jäi, ja ne jotka hänen kansansa olit Arkissa. Ja wedet seisoiit waldiasna maan päällä sata ja wiisikymmendä päivää.

Wedenpaisumus.

I. Mos. Kirj. 22 Luk.

Jumala koetteli Abrahamia, ja sanoi hänelle: Abraham. Ja hän vastais: tässä minä olen. Ja hän sanoi: ota Isaac sinun ainoa Poikas, jotas rakastat, ja mene Morian maalle: ja uhra händä siellä polttouhriri yhdellä niistä vuorista, jonne minä sinulle sanowa olen. Ja Abraham otti polttouhrin halwot, ja sälytti poikans Isaacin selkään, waan itse hän otti tulen ja weizen kateensa: ja he käwit molemmat ynnä. Niin sanoi Isaac Isällens Abrahamille: minun Isäni. Hän vastais: tässä minä olen Poikani. Ja hän sanoi: kaho, tässä on tuli ja halwot, mutta kusa on lammas polttouhriri? Abraham vastais: Jumala on edestakowa hänellens lamman polttouhriri Poikani. Ja he käwit molemmat ynnä. Ja kuin he tulit sille paikalle, josta Jumala oli hänelle sanonut, teki Abraham siihen Altarin, ja pani halwot; ja sidos Poikans Isaacin, ja pani hänen Altarille halkoin päälle. Ja ojensi kateensa, ja siwalsi weizen; temmastarens Poikansa. Niin HERran Engeli huusi händä taivasta, sanoden: Abraham, Abraham. Hän vastais: tässä minä olen. Hän sanoi: älä satuta kättäs Poikaan, älä myös hänelle mitän tee: sillä nyt minä tiedän että sinä pelkät Jumalata, ja et ole säästännyt ainokaisista Poikaas minun tähtent. Niin Abraham nosti silmänsä, ja äkkäis oinan takanans, sarwista sekanduneen tibhiään pensastoon. Niin Abraham meni, ja otti sen oinan, ja uhrais polttouhriri Poikans edestä.

Abraham tahdoi uhrata Poikansa Isaacin.

1000

)

(

I. Mos. Kirj. 9 Luf.

Ja Noah rupes oleman Peldomiesnä, ja istutti Wiinamden. Ja hän jot wiina; ja juopui ja makais peittämätä majansa. Koska Ham, Canaan Isä, näki Isänsä häwön, sanoi hän sen molemmille weljistänsä, jotka ulkona olit. Niin otti Sem ja Japhet waatten, ja panit molembain heidän hartioillensa, ja menit seliittain, ja peirit Isänsä häwön. Ja heidän kaswonsa olit käätyt pois, niin ettei he nähnet Isänsä häwä. Koska Noah heräis wiinastansa, ja sai tietä mitä hänen muorin poikansa hänelle tehnyt oli. Niin sanoi hän: kirottu olkon Canaan: olkon hän orjain orja, hänen weljeinsä seasa. Ja vielä sanoi: kiitetty olkon HERRa Semin Jumala, ja Canaan olkon hänen orjansa.

)

13

(

Noah istutti Wiinamäen, juopui ja pilkattiin Hamilda.

I. Mos. Kirj. 10 ja 11 Luk.

Noahn sukuisista ovat Kansat jaetut maan päälle vedenpaisumisen jälkeen. Ja koko maailmalla oli yhtäläinen kieli ja yhtäläinen puhenparsi. Ja koska he matkustit idästä, löysit he ledon Sinearin maalla, ja asuit siellä. Ja sanoit käskensä, käykämme tiilejä tekemään ja polttamaan. Ja heillä olit tiilit tiivein siasa, ja maan pihka siteeri. Ja sanoit: käykämme, rakendakam meillemme Kaupungi ja Torni, jota taitvaseen ulotuis, tehdärem meillemme nime; ettei meitä hajoitettais kaikkiin maihin. Silloin HERRa astui alas katomaan Kaupungita ja Tornia, jota ihmisten lapset ratensit. Ja HERRa sanoi: kaho, se on yhtäläinen kansa, ja yhtäläinen kieli on kaikkein heidän seasans, ja he ovat ruvenet tätä tekemään: ja nyt ei heitä taita estettä mistään kuin he ovat aikonet tehdä. Käykäm, astukamme alas ja sekoittakam siellä heidän kielens; niin ettei kengän ymmärräis toisensa kiellä. Ja niin HERRa hajotti heidän siellä kaikkiin maihin; ja he lakkaisit sitä Kaupungita rakendamasta. Ja sentähden kutsuttin hänen nimens Babel.

25 (25)

Babelin Torri

Silloin HERRA andoi sataa Sodomian ja Gomorran päälle tulikiveä ja tulla: HERRalda taivasta. **L**oeth meni ulos Raupungista, Emändänsä ja kari Enttärensä kansa. Ja Loethin Emändä käänsi kaskonsa takaisin hänestä; ja muuttui suola pabari. Luringo oli noshnut maan päälle, ja Loeth tuli Zoariin isälle. Ja Loeth läri Zoarista, ja asui vuorella, ja kari hänen Tytärtänsä hänen kansans; sillä hän pelkäis asua Zoarisa: ja oli luolasa ja kari hänen Tytärtänsä hänen kansans. Niin sanoi vanhembu nuoremalle: meidän Isämme on vanha: eikä ole muuta miestä maan päällä, makaman meidän kansamme, koko maan tawan jälkeen. Käykämme, juottakam meidän Isämme wiinalla, ja maarkamme hänen kansans, herättäkem Isästämme siemendä. Niin he juotit Isänsä sinä yönä wiinalla. Ja vanhembu tuli ja makais Isänsä kansa, ja ei hän huomainnut koska hän lewätä tuli, ja koska hän nousi. Toisna päiwänä sandi vanhembu nuoremalle: kazo, minä makaisin menenä yönä Isäni kansa: juottakam myös händä tänä yönä wiinalla, ja mene sinä ja maki hänen kansans, herättäkem Isästämme siemendä. Niin he juotit myös sinä yönä Isänsä wiinalla: ja nuorembu meni ja makais hänen kansans, ja ei hän huomainnut koska hän lewätä tuli, ja koska hän nousi. Ja niin molemmat Loethin Tytaret tulit Isästänsä raskasi.

)

17

(

Lothin Tyttäret andoit Isällensä juoda wiinasta ikensä
juowuriin, että hän tietämättömästi makais molembain Tyttärensä kausa,
ja he tulit raskari.

317. II. 177.

Raamatukirjast
Pv. Nahtauskirj.

